

Z obsahu:**Odpouštějme a prosme
o odpuštění**

Homilie Jana Pavla II.
při slavnostní kající
bohoslužbě o 1. neděli
postní r. 2000
– strana 2 –

**Místa jubilejního
putování (4)**

Dům římského biskupa
– strana 4 –

**Slavnost odprošení
a smíření**

– strana 6 –

**Hlásal víru
bez »když« a »ale«**

Dva roky poté aneb
Kam až může dojít
polarizace
– strana 8 –

**Nenahraditelná cesta
k obnově Církve**

– strana 9 –

Maria, Žena záchrany

P. Evžen Mederlet OFM
– strana 10 –

Návrat do Církve

Bílá kronika
– strana 11 –

**Vítězové a poražení
v církevních bojích**

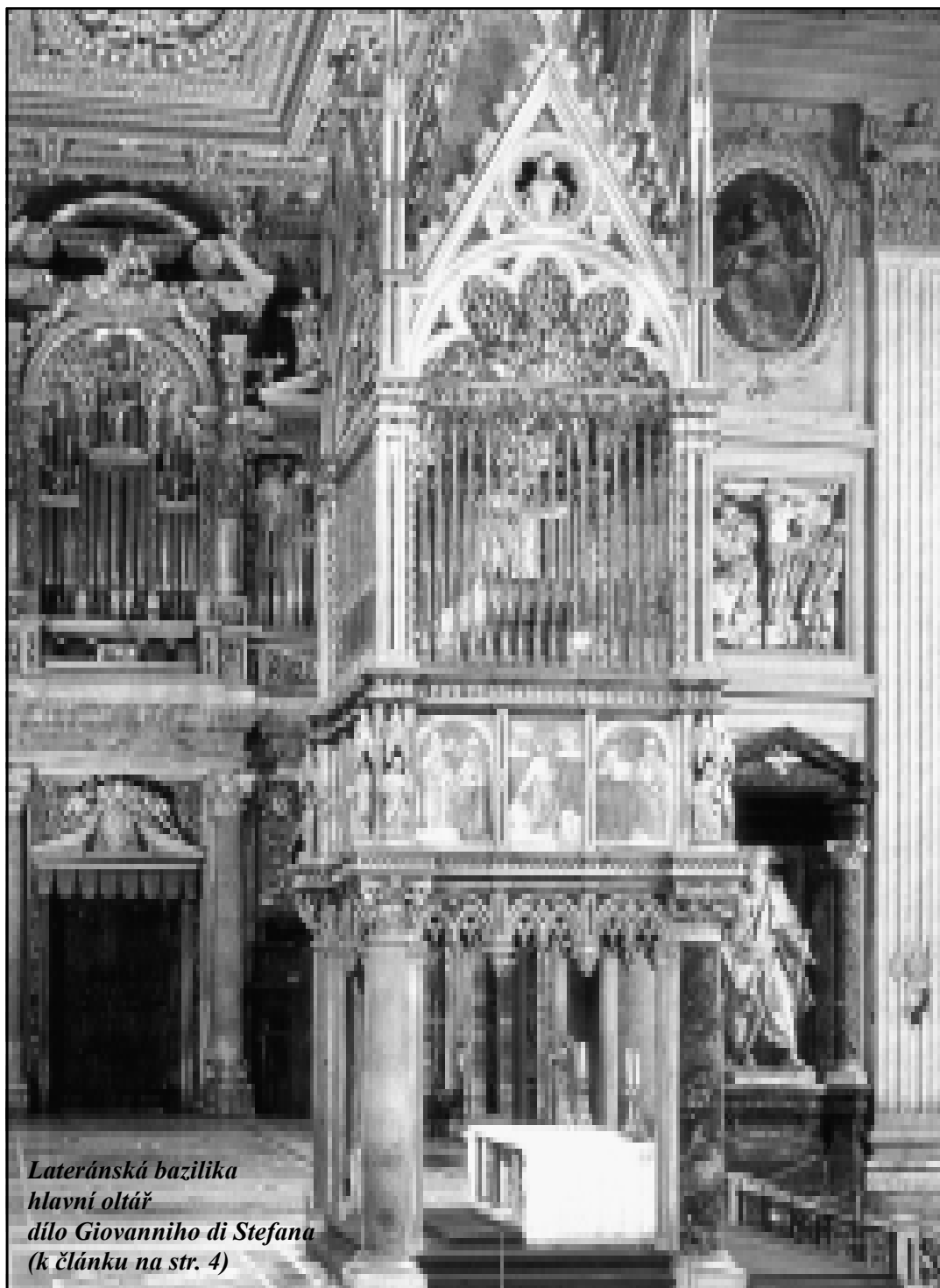
Na aktuální téma
– strana 12 –

**»Der Spiegel« si stěžuje
na úpadek morálky**

– strana 13 –

**Před dalším krokem
spravedlnosti**

– strana 15 –

*Lateránská bazilika
hlavní oltář
dílo Giovanniho di Stefana
(k článku na str. 4)*

Odpouštějme a prosme o odpuštění

Homilie Jana Pavla II. při slavnostní kající bohoslužbě

o 1. neděli postní 2000

Kristovým jménem vás vyzýváme: Smiřte se s Bohem. S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha (2 Kor 5,20–21).

To jsou slova svatého Pavla, která čte Církev znovu každý rok o Popeleční středě na začátku postu. V postní době se Církev touží spojit zvláštním způsobem s Kristem, který vnitřně veden Duchem svatým zahajuje své mesiánské poslání tím, že se odebere na poušť a tam se postí čtyřicet dní a čtyřicet nocí (srov. Mt 1,12–13).

Na konci tohoto postu je pokoušen od satana, jak to shrnuje v dnešní liturgii evangelista Marek (srov. 1,13). Matouš a Lukáš popisují s větší šíří tento Kristův zápas na poušti a jeho definitivní vítězství nad pokušelem: »Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit‘« (Mt 4,10).

Takto mluví Ten, který byl bez hříchu (2 Kor 5,21), Ježíš, Svatý Boží (Mk 1,24).

S tím, který byl bez hříchu, jednal Bůh kvůli nám jako s největším hříšníkem

S tím, který byl bez hříchu, jednal Bůh kvůli nám jako s největším hříšníkem (2 Kor 5,21). Před chvílí jsme slyšeli toto překvapující apoštolovo ujištění. Co znamenají tato slova? Zdá se, že jsou paradoxní, a skutečně tomu tak je. Jak mohl Bůh, který je svatost sama, se svým jednorozeným Synem, poslaným na svět, jednat jako s hříšníkem? A přece právě toto čteme v úryvku 2. listu apoštola Pavla Korinťanům. Stojíme před tajemstvím: tajemstvím na první pohled zarážejícím, ale zapsaným jasnými písmeny v Božím zjevení. Již ve Starém zákoně se v Izaiášově knize o tom hovoří s inspirovanou předvídatostí ve čtvrtém zpěvu Hospodinova služebníka: *Všichni*

ni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jeho však Hospodin postihl pro nepravost nás všech (Iz 53,6).

Kristus, Svatý, přijímá na sebe naše hříchy

Kristus, Svatý, ačkoliv je absolutně bez hříchu, přijímá na sebe naše hříchy. Přijímá je, aby nás vykoupil; souhlasí, že bude obtížen našimi hříchy, aby splnil poslání, které přijal od Otce, který – jak píše evangelista Jan – *tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, ...měl život věčný* (Jan 3,16).

Všichni jsme vyzváni k hlubokému zpytování svědomí

Před tváří Krista, který z lásky vzal na sebe naše nepravosti, jsme všichni vyzváni k hlubokému zpytování svědomí. Jeden z charakteristických prvků Velkého jubilea spočívá v tom, co jsem označil jako »očistění paměti« (bula Incarnationis mysterium, 11).^{*} Jako nástupce Petřův jsem žádal, aby »v tomto roce milosrdenství Církev v síle svatosti, kterou přijímá od svého Pána, sklonila se před Bohem a žádala o odpuštění minulých i přítomných hříchů svých dětí (tamtéž). Dnešní první neděle postní se mi jeví jako vhodná příležitost, aby Církev, shromážděná duchovně kolem Petrova nástupce, žádala Boha o odpuštění vin všech věřících. Odpouštějme a prosme o odpuštění!

Uznat scestné kroky v minulosti

Tato výzva vyvolala v církevním společenství prohloubenou a plodnou reflexi, která vedla

k tomu, že v minulých dnech byl publikován dokument mezinárodní teologické komise nazvaný *Paměť a smíření: Církev a hříchy minulosti*. Děkuji všem, kteří přispěli ke zpracování tohoto textu. Je velmi užitečný pro správné pochopení a uskutečnění autentické žádosti o odpuštění, založené na objektivní odpovědnosti, která se týká všech křesťanů jakožto údů mystického Těla a jež nabádá věřící dnešní doby, aby uznali spolu s vlastními vinami vinu křesťanů minulosti, a to ve světle pečlivého historického a teologického rozlišování. Neboť »vzhledem k poutu, které nás v mystickém Těle spojuje jedny s druhými, my všichni, ačkoliv za to neneseme osobní odpovědnost ani nechceme nahrazovat soud Boha, který jediný zná srdce, neseme tíži omylu a vin těch, kteří nás předešli« (IM 11). Uznání zbloudění minulosti slouží k tomu, aby probudilo naše svědomí tváří v tvář současným kompromisům a pro každého otevřelo cestu k obrácení.

Chvalme Boha, že vzbudil v Církvi obdivuhodnou žeň svatosti. Uznejmě nevěrnosti vůči evangeliu, kterých se dopouštějí jistí naši bratři

Odpouštějme a prosme o odpuštění! Zatímco chválíme Boha, že ve své milosrdné lásce probudil v Církvi obdivuhodnou žeň svatosti, misijního zápalu a úplné odevzdanosti Kristu a bližnímu, nemůžeme uznat nevěrnosti vůči evangeliu, kterých se dopustili určití naši bratři zvláště v průběhu druhého tisíciletí. Žádejme odpuštění za rozdělení, k nimž došlo mezi křesťany, za použití násilí, k němuž se někteří z nich uchý-

lili ve službách pravdy, a za chování lhostejnosti a nepřátelství vůči příslušníkům jiných náboženství.

Vyznejme jako křesťané svou odpovědnost za dnešní zla

Z ještě většího důvodu vyznejme jako křesťané svou odpovědnost za dnešní zla. Tváří v tvář ateismu, náboženské lhostejnosti, sekularismu a etickému relativismu, porušování práva na život, nezájmu o chudobu mnohých zemí nemůžeme si neklást otázku o své vlastní odpovědnosti.

Žádejme pokorně odpuštění podílu, který každý z nás nese svým chováním na těchto zlech a přispívá tak k hanobení tváře Církev.

Odpusťme viny, kterých se druzí dopustili na nás

Současně s tím, jak vyznáváme své viny, odpusťme viny, kterých se druzí dopustili na nás. V průběhu dějin byli křesťané nescetněkrát vystaveni útlaku, násilí a pronásledování pro svou víru. Tak jako odpustily samy oběti takové zvěle, tak odpouštějme také my. Církev stejně dnes jako vždy se cítí zavázána očistit vzpomínku na ony smutné události od všech pocitů odvety a odplaty. Jubileum nechť se stane pro všechny vhodnou příležitostí k hlubokému návratu k evangeliu. Z božského odpuštění pramení úkol odpustit bratřím a vzájemně se smířit.

Co vyjadřuje termín »smíření«?

Co však pro nás vyjadřuje termín »smíření«? Abychom vystihli přesně jeho smysl a hodnotu, je třeba si uvědomit možnost rozdělení, odloučení. Ano, člověk je jediný tvor na zemi, který může vytvářet vztah společenství se svým Stvořitelem, ale je také jediný, kdo se od něho může odloučit.

Pokračování na str. 7

^{*} Srov. *Světlo* 50/98, str. 4.

Milosrdná spravedlnost

*Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty*

**Přišlo světlo na svět,
ale lidé milovali více tmu**

Čtení ze závěrečné kapitoly 2. knihy Kronik popisuje situaci izraelského národa slovy, která platí stejnou měrou i o společnosti dnešních dnů: Všichni se dopouštějí nevěrnosti. Napodobují pohany a znesvěcení se dostalo až do Hospodinova chrámu. Nakonec Boží ruka těžce dolehne na Izrael. Nehrozí nám, že tento důsledek se bude analogicky opakovat? Je snad Bůh sám proti sobě, jestliže je nucen sáhnout k moci, *když už nebylo jiného léku?*

Každý takový Boží zásah ovšem předchází nejedno varování.

Boží trest nastoupí jako poslední možnost, která má přivést Boží lid k obrácení. Bůh *bez ustání posílá své posly*. Jestliže se ti nelíbí, co od nich slyšíš, a jejich hlas zní jako nepřijatelné vyhrožování, je to jen proto, že nechceš myslet na toho, kdo je posílá. Bůh tak činí, *protože má soucit se svým lidem a se svým příbytkem*. Dokladem jeho otcovské starostlivosti je právě ona vytrvalost, s jakou *bez ustání* posílá své posly, ačkoliv je ani kněží, ani lid nechtějí přijímat. Proč se dostává Božím prorokům spíše znevažování a tupení? Protože chybí dobrá vůle k obrácení. Přijmout a uposlechnout prorocký hlas znamená přiznat, že způsob života, který jsme si oblíbili, se vůbec nelíbí našemu Bohu. Ale protože nám se nelíbí, že bychom ho měli změnit, nevidíme nic snazšího než *prohlásit* proroky za *podvodníky*. Vůbec si nepřipouštíme, že tím nepřestávají být vyslanci Nejvyššího, protože jejich poslání a jejich věrohodnost nezávisí na našem dobrozdání. Jestliže na ně nedbáme, je to pohrdání *jeho vlastním slovem*, a to nutí Boží milosrdnou lásku, aby k lidem promluvila nakonec jiným způsobem, který už nepřipouští žádné pochybnosti. Zdá se, jako by Bůh byl bezcitný, ale skutečným důvodem, proč musí promluvit s větším důrazem, není jeho bezohledná tvrdost, nýbrž míra naší zatvzlosti, která působí, že jsme hlušší.

I nejtvrdí Boží dopuštění zde na zemi je ve skutečnosti projevem jeho nejdobrotivějšího milosrdenství, neboť sleduje jen naši spásu. Můžeš se o tom přesvědčit, když navštívíš Izraelity v jejich vyhnanství a podíváš se, jak přispívá protivensství ke změně smýšlení: Ti, kteří se ve své vlasti protivili Hospodinu a neváhali ani znesvěcovat jeho chrám, když vyhledávali potěšení převzatá od pohanů, nyní pláčou v cizí zemi a prohlašují: *At se mi jazyk přilepí k patru, když nedám přednost Jeruzalému před každou rados-*

ti.⁽¹⁾ Až lid obnoví svou věrnost, poslušnost a zbožnost, Bůh na znamení své přízně obnoví svou svatyni. Neboť ten, kdo dopustil, aby pohané zbořili jeho chrám, může způsobit, aby jej sami znovu zbudovali. Všechno Hospodinovo počínání směřuje jen k našemu dobru, ač se nám jeví nejdříve nepochopitelné a nepřijemné. *Za to, že jsme zachráněni, máme co děkovat Boží dobrotě*, která se projevuje i v tom, že na nás dopouští souzení, které očisťuje. Je to stejná Boží dobrota, jaká se ozývala z nevyslyšeného varování čtených proroků. Nebylo lépe včas se pokorřit, poslechnout jejich hlas a nastoupit v dobrovolném odřikání cestu pokání a obrácení dříve, než si vynutíme, aby na nás dolehla Boží pravice?

Poučen touto starozákonní zkušeností vyhledej nyní Spasitele, který na toto téma rozmlouvá celou noc s Nikodémem, členem velerady, a hledej u něho právě poznání stejně upřímně jako tento člen velerady. Nestěžuje si Pán trpce právě na to, že *lidé milují více tmu nežli světlo*? Co má říct teprve lidem dnešní doby, kteří *nepřicházejí ke světlu*, a to z toho důvodu, že už ani *nesnesou zdravé učení*?⁽²⁾ Ježíš se nespokojuje s tím, že nám je hlásá. Doloží je svým vlastním životem a dobrovolnou smrtí. Všimni si dobře, jak mluví o svém výkupném utrpení: bude **vyvýšen**. Jeho dobrovolná oběť bude nejen jeho ponížením a zmarem, ale i jeho vyvýšením a slávou.

Utrpení se zdá nepochopitelné v té míře, v jaké zůstává nepochopen hřích. Ale jak pochopit skutečnost, že omezený tvor může páchat zlo nekonečného rozměru? Čím více se ti zdá kající odřikání nepřijatelné a hřích naopak přijatelný, tím více se zamýšlej nad skutečností, jakou cenu musel za hřích člověka zaplatit sám Bůh, jestliže chtěl dosáhnout toho, *aby nikdo nezahynul: dal svého jednorozeného Syna, který bude vyvýšen* na dřevo kříže.

Jestliže Bůh od tebe požaduje očistění, které bolí, nedivá se na tebe nezúčastněně. Tvé utrpení chce zhodnotit tím, že je připojí ke svému vlastnímu utrpení. Dříve než se bolest dotkne tebe, již dávno v nekonečné krutosti sevřela Boží Srdce. Ale to všechno má pro tebe cenu jen tehdy, když jsi s Pánem a souhlasíš a přijímáš jeho vůli. Neboť tvoje svoboda je a zůstane tak veliká a nedotknutelná, že ani svou dobrovolnou smrtí tě nemůže Bůh donutit, abys mu uvěřil, pokud sám nechceš. I když tě vykoupil, můžeš dále *milovat tmu* a šlapat po jeho lásce.

Můj Ježíši, pomoz *mě nevěře*,⁽³⁾ dokonej *mé znovuzrození*, abych nechodil ve tmách.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Res. žalm 137; ⁽²⁾ 2 Tim 4,3;

⁽³⁾ Mk 9, 22; ⁽⁴⁾ srov. nedělní prefaci.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpusťování odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení – Ef 2,4–10

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Té záchrany docházíte z Boží dobroty skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to Boží dar! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Pokračování na str. 7

Místa jubilejního putování (4)

Dům římského biskupa

Lateránský palác, který papeži Miltiadiovi daroval Konstantin Veliký r. 313, pochází z r. 65, z doby císaře Nerona. Bylo to sídlo rodiny Pomponie Greciny, která se stala křesťankou, když přišel Petr do Říma. Až do přesídlení do Avignonu to bylo místo papežovy rezidence.

Diokleciánův systém následníků trůnu, podle kterého měli říši vládnout dva »Augustové«, jeden pro Východ a druhý pro Západ, a jim po boku měli stát dva »Césarové«, následníci trůnu, se neosvědčil. Během sedmi let od Diokleciánova přesídlení do Splitu v r. 305 trvaly v Římě ustavičné boje o moc mezi možnými adepty na císařský trůn. Zatímco ve východní části říše počátkem 4. století dále běsnilo pronásledování, chystalo se Věčné město k poslednímu boji mezi Konstantinem a Maxenciem. Cenou byla vláda nad západní částí říše. 28. října 312 si Konstantin před rozhodující bitvou položil otázku, kterému bohu se má v tak rozhodujícím okamžiku svěřit. Eusebia z Cesareje, svého přítele a rádce, informoval císař o této noci. Eusebios to pokládal za mimořádnou zprávu: »Nechtělo se mi

ani věřit, kdyby mi to neřekl sám Konstantin.«

Marta Sordiová napsala: »Máme-li věřit tomu, co Eusebios napsal ve *Vita Constantini*,

Přilehlá křížová kvadratura z 13. století

obával se císař při svém tažení proti Maxenciovi magických sil, které byly Maxenciovi připisovány a které znemožňovaly, aby

Konstantin bez božského přispění uspěl. Hledal proto boha, který by mu mohl pomoci, a vzpomněl si, že Jupiter a Herkules nebudou stačit na to, aby podpořili Severa a Galeria proti Maxenciovi, a že pouze jeho otec uctívá nejvyššího ze všech bohů, kterého měl vždy za ochránce říše a svého spojence. Proto se rozhodl, že nebude ztrácet čas s neužitečnými bohy a bude ctít jen boha svého otce.« (M Sordi: *I cristiani e l'impero romano*, Milán 1983, s. 164–165)

Tímto »nejvyšším bohem« rodiny Konstanciů bylo Slunce. Konstantin se modlil k tomuto bohu a prosil jej, aby mu zjevil, kým je. Tehdy se ukázalo na nebi pozoruhodné znamení: zářící kříž s nápisem »V tomto znamení zvítězíš!«

Celé vojsko bylo svědkem tohoto zázraku. V oné noci se mu zjevil Kristus a žádal jej, aby všechny vojáky opatřil znamením kříže. Tu Konstantin zavolal k sobě mudrce »zasvěcené« do tajemným věcí, jak píše Eusebios, aby se jich otázal, co to má znamenat. Pak pochopil, že bůh, kterého žádal, aby se mu odhalil, je onen Bůh, kterého uctívají křesťané. Za ranního úsvitu bylo znamení kříže namalováno na všech štítech jeho vojáků. Bitva začala v blízkosti Saxa Rubra před branami Říma a skončila u Milvijského mostu. Maxencius utonul v Tibeře a Konstantin mohl triumfálně vstoupit do Říma.

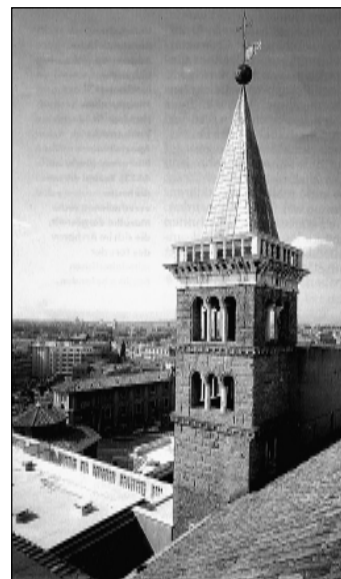
Ačkoliv někteří historikové zpochybňují Eusebiovu zprávu, zůstává nesporné, že Konstantin musel mít při oné bitvě zážitek, který na něho silně zapůsobil. Když se totiž vrátil do Říma, odmítl vystoupit na Kapitol, aby

Průčelí Lateránské baziliky. Galerie je ozdobena sochami Krista, Jana Křtitele, Jana, apoštola, a učitelů církve. Právě dveře, jedny z pěti vchodů, se otevírají jen o Milostivém létě

vzdal díky bohům Říma, a to byl nesporně zlom v náboženské tradici Říma. Dnes neznámý řečník, který v dalším roce držel chvalořeč na Konstantina, poprvé se zdržel jakékoliv

Freska Filipa Cagliardiho zobrazující původní vnitřek konstantinské baziliky

Jedna ze středověkých věží baziliky. Na horizontu je kopule Svatopetrské baziliky

zmínky o bozích a hovořil jen o tajemném a nejvyšším »božstvu«. Ve stejném roce byl vydán toleranční milánský reskript.

Podle M. Sordiové žádný nezaujatý historik nemůže popírat, že Konstantin musel mít v roce 312 náboženský zážitek, který jej přiměl, že upustil jak od tradičního náboženství, tak od uctívání Slunce a obrátil se

s přesvědčením k nejvyššímu Bohu, který se mu tehdy zjevil jako jediný Bůh a jako Bůh křesťanů.

Konstantin chtěl záhy veřejně projevit svou vděčnost. Před svým odjezdem z Říma daroval papeži Miltiádovi palác, který zdědil od své ženy Fausty, sestry Maxenciovy. V tomto *domus Faustae* otevřel záhy nato papež synodu, která měla odsoudit schizma donatistů. Císař dal příkaz, aby se vedle paláce vybuvovala velká stavba k počtě Boha, který mu zajistil vítězství nad Maxenciem. Na místě, kde se původně nacházela jezdecká kasárna vojáků, kteří bojovali po boku Maxencia, začali císařští architekti budovat mistrovské dílo, které se mělo stát matkou všech bazilik: Lateránskou baziliku Nejsvětějšího Vykupitele.

Historik Tacitus ve svém vyprávění z r. 56/57 uvádí, že vznešenou dámu »Pomponii Grecinu, manželku Aula Plautia, který se zasloužil o vítězství nad Brity, obvinili, že vyznává cizí náboženství. Proto ji manžel podrobil výslechu. Podle starého obyčeje posoudil za přítomnosti všech příbuzných charakter, životní způsob a pověst své manželky a zprostil ji všech obvinění. Tato Pomponia měla dlouhý život, který byl poznamenán mnohým smutkem, protože po smrti Julie, dcery Drusovy, která byla na přání Messaliny zavražděna, strávila 40 let ve smutku.«

Historikové jsou zajedno v tom, že tato epizoda má jediné vysvětlení: Pomponia Grecina se stala křesťankou. Jméno její rodiny je doloženo nápisy v Kalixtových katakombách. Ke smutku se uchýlila z toho důvodu, aby se mohla stranit života u dvora a vést křesťanský život, aniž by na sebe poutala pozornost. Pozoruhodné je, že rok 42, od kterého podle Tacita trvá podivné chování Pomponie Greciny, souhlasí s rokem, kdy podle tradice přišel do Říma sv.

Petr. Tak byla Pomponia Grecina jednou z prvních dam horních vrstev římské společnosti, která přijala křesťanství, znala Petra a Pavla a onu generaci křesťanů, kteří ve velkém počtu položili svůj život v roce 64 ve vatikánských zahradách.

Pak však rodinu postihlo neštěstí. Jejího synovce Plautia Laterana dal Nero popravit a jeho majetek zkonfiskovat. Patřil k němu i palác *Aedes Lateranorum*, který pak přecházel z císaře na císaře, až jej nako-

Interiér lateránského paláce

nec získal nástupce Petra, který kdysi pokřtil jeho původní manželku.

Konstantin zvolil místo Lateránu, protože ležel stranou od pohanského centra, a tak se nestávalo, že by sem přicházeli pohané. I chrám, který zde dal zbudovat, měl charakter veřejné budovy, kterou tvořila veliká dvorana přikrytá dřevěnou střechou. Císařův záměr byl, aby budovu charakterizovaly velikost, nádhera a nápadnost. Díky jednoduchosti mohla být vybudována rychle. Je zřejmé, že Lateránská bazilika, první církevní stavba Konstantinova, byla odvážným dílem, které bylo v ostrém protikladu ke střízlivým a jednoduchým střediskům křesťanských obcí, jež měla přísně soukromý charakter. Tato varianta římského sta-

vebního umění měla představovat velikou přijímací halu Krista Krále.

Stavba trvala šest let. Byla slavnostně posvěcena 9. listopadu 318. Její původní podoba je zachována na fresce Filipa Gagliardiho v bazilice sv. Martina ai Monti. Baziliku zničili později Vandalové. 24 sloupů bylo opět použito při přestavbě, kterou provedl Borromini. Po řadě požárů, drancování a zemětřesení byla několikrát restaurována, až dostala dnešní podobu v r. 1726.

Lateránský palác byl až do avignonského přesídlení papežskou rezidencí. Po návratu z Avignonu se papež usadil ve Vatikáně, ale Lateránská bazilika zůstala dodnes chrámem Říma a je obdařena mnoha tituly, které vyjadřují její prvenství: *Caput ecclesiarum*, *Mater ecclesiarum*, *Magistra ecclesiarum*. Byla první v řadě velkých bazilik, které Konstantin dal postavit v Římě, v Jeruzalémě a ve svém novém sídle Kostantinopoli – Cařihradu. Bazilika měla přiznánu roční rentu 4 390 solidů, což byla tehdy značná suma. Ještě více bylo přiznáno přílehlému baptisteriu: 10 234 solidů. Papež zde uděloval křest katechumenům o velikonoční noci. Od baptisteria a přílehlé

Reliéf klečícího papeže (Bonifác VIII.?)

oratoře sv. Jana Křtitele a sv. Jana apoštola obdržela bazilika původně Vykupitelova dnes známější název sv. Jana v Lateránu. Celkové roční příjmy církve z císařské pokladny činily si 25 000 zlatých, (což odpovídá 2 miliardám Kč). Jistě úctyhodná suma, která však činila sotva 10 % příjmů některých z vlivných římských rodin té doby. Císař tak chtěl zajistit pro

Pokračování na str. 6

Svaté schody, reprezentační mramorové schodiště, údajně přenesené z Pilátova paláce v Jeruzalémě

Slavnost odprošení a smíření

Jedinečná a v dvoutisícileté historii Církve ojedinělá slavnost začala o první neděli postní v 9.30 hod. Kající procesí prošlo Svatou branou a zastavilo se v tichém rozjímání u Michelangelovy Piety: Církve chce jako Maria obejmout Spasitele, uvědomit si tíži vin svých dětí v minulosti a prosit Otce o odpuštění. Pak kající procesí pokračovalo za zpěvu litaní ke všem svatým až před oltář Vyznání, aby se svatí ve společenství svatých přimlouvali za hříšné bratry a sestry, kteří dosud putují k nebeskému Jeruzalému.

K vlastnímu aktu proseb o odpuštění došlo po homilii Sv. otce. Pět kardinálů a dva arcibiskupové, vedoucí jednotlivých dikasterií, přednesli jednotlivé prosby a rozžali po jedné z olejových lamp na sedmiramenném podstavci před křížem od sv. Marcela al Corso (14. st.), který byl umístěn před oltářem Vyznání a je tradičně

uctíván v chrámu sv. Petra v době Svatých roků. Po každé z proseb následovala zvláštní modlitba Svatého otce. Na závěr Svatý otec na znamení hluboké kajícího objal a políbil kříž.

Prosby o odpuštění v plném znění

Jan Pavel II.:

Draží bratři a sestry, volejme s důvěrou k Bohu, našemu Otcí, který je milosrdný a shovívavý, bohatý na slitování, lásku a věrnost. Kéž přijme lítost svého lidu, který v pokoře vyznává svou vinu, a daruje mu své slitování.

I. Všeobecné vyznání viny

Kardinál Bernardin Gantin:

Kéž naše vyznání a naši lítost pronikne Duch svatý. Ať je naše bolest upřímná a hluboká. Když v pokoře uvažujeme o chybách minulosti a upřímně očišťujeme svou paměť, kéž nás to přivede na cestu pravého obrácení.

MÍSTA JUBILEJNÍHO PUTOVÁNÍ – pokračování ze str. 5

císařství a dynastii ochranu Boží pravice.

Závěr císařova života byl nicméně poznamenán rodinnými tragédiemi, jež si pohané vykládali jako trest starých bohů za mír, který sjednal novému

Bohu. Jak napsal historik Zozimus, našel Konstantin cestu ke křesťanství teprve tehdy, kdy pocítil touhu po pokání a smíření. Císař, který otevřel volnou cestu křesťanství, všemožně církve zvýhodnil, choval v úctě hroby apoštolů i místa utrpení a zmrtvýchvstání Páně, potkal Krista teprve několik dní před svou smrtí v r. 337, kdy se dal pokřtít. Od té chvíle již nechtěl na sebe vzít purpurový plášť. Zemřel v bílém šatu novokřtěnců. Soukromá porážka v něm vyvolala větší touhu po odpuštění a míru než po všech jeho triumfech. Východní církve jej ctí jako světce.

*Podle 30giorni 6–7/1999
Zpracoval -lš-*

Původní soukromá kaple papeže zvaná Sancta Sanctorum z 13. století

Jan Pavel II.:

Pane a Bože, ty posvěcuješ ustavičně svou Církev na její pouti časem krví svého Syna. Po celou dobu víš, že v jejím lůně jsou členové, kteří září svatostí, ale také jiní, kteří tě neposlouchají a odporují vyznání víry a svatému evangelium. Ty zůstáváš věrný, i když my jsme nevěrní. Odpusť nám naše viny a učni, ať jsme mezi lidmi tvými věrohodnými svědky. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána.

II. Vyznání vin ve službách pravdy

Kardinál Josef Ratzinger:

Kéž dospějeme k uznání, že i lidé v Církvě ve jménu víry a morálky při nezbytném úsilí o ochranu pravdy sáhli nicméně k metodám, které neodpovídají evangelium. Pomáhej nám, abychom následovali Ježíše Krista, který je tichý a pokorného Srdce.

Jan Pavel II.:

Pane, ty jsi Bůh všech lidí. V některých dobách dějin připustili křesťané metody nesnášenlivosti. Tím, že se neřídili velkou modlitbou lásky, poskvřili tvář Církve, tvé Nevěsty. Smiluj se nad svými provinilými dětmi a přijmi naše předsevzetí sloužit pravdě v mírnosti a lásce a zachovat si vědomí, že pravda se prosazuje jen silou samotné pravdy. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána.

III. Vyznání vin proti jednotě Kristova Těla

Kardinál Roger Etchegarey:

Kéž přiznání vin, které zranily jednotu Kristova Těla a bratrskou lásku, urovná cestu ke smíření a společenství všech křesťanů.

Jan Pavel II.:

Milosrdný Otče, večer před svým utrpením prosil tvůj Syn, aby věřící byli jedno: ale oni ne-

odpovídali tvé vůli. Vytvořili protiklady a rozdělení, navzájem se odsuzovali a bojovali proti sobě. Prosíme naléhavě o smilování a prosíme tě o kající srdce, aby se všichni křesťané mezi sebou smířili. Spojení v Těle a v Duchu, kéž mohou znovu prožít radost z plného společenství. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána.

IV. Vyznání vin ve vztahu k Izraeli

Kardinál Edward Idris Cassidy:

Kéž křesťané pamatují na utrpení, které bylo způsobeno v průběhu dějin izraelskému národu. Kéž poznají své viny, kterých se v nemalém počtu dopustili proti lidu smlouvy a požehnání, a tak očistí své srdce.

Jan Pavel II.:

Bože, náš Otče, ty jsi vyvolil Abraháma a jeho potomky, aby nesli tvé jméno národům. Jsme hluboce zarmoucení nad chováním všech, kteří nechávali trpět v průběhu dějin tvé syny a dcery. Prosíme o odpuštění a chceme se zasadit o to, aby zavládlo pravé bratrství s lidem smlouvy. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

V. Vyznání pochybení proti lásce, míru a právům národů, proti úctě ke kulturám a náboženstvím

Arcibiskup Stefan Fumio Hamao:

Kéž křesťané pohlédnou na Ježíše, který je náš Pán a náš Pокoj. Dej, ať můžeme litovat, čím se provinili slovy a skutky. Někdy se nechávali vést pýchou a nenávisť, vůlí ovládat druhé, nepřátelstvím vůči příslušníkům jiných náboženství a společenských skupin, které byly slabší než oni, jako jsou přistěhovalci a Cikáni.

Jan Pavel II.:

Pane světa, Otče všech lidí, skrze svého Syna jsi nás prosil, abychom milovali i nepřátele, prokazovali dobro těm, kteří nás nenávidí. A přece křesťané zapřeli evangelium a přijali logiku násilí. Porušovali práva kmenů a národů, pohrdali jejich kulturami a náboženskými tradicemi. Prokaž nám svou trpělivost a své slitování! Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

VI. Vyznání vin proti důstojnosti ženy a jednotě lidského rodu.

Kardinál Francis Arinze:

Modleme se za všechny, kteří byli zraněni ve své lidské důstojnosti a jejich práva byla potlačena. Modleme se za ženy, které byly dosti často ponižovány a diskriminovány. Přiznáváme, že i křesťané mají určitý podíl viny na tom, že si podrobovali druhé lidi.

Jan Pavel II.:

Pane, náš Bože, ty jsi náš Otec. Ty jsi stvořil lidi jako muže a ženu ke svému obrazu a podobnosti. Ty jsi chtěl rozdílnost národů v jednotě lidské rodiny. Ale někdy nebyla uznávána stejná důstojnost tvých dětí. I křesťané se provinili, když některé lidi vyhošťovali a bránili jim v přístupu. Připouštěli diskriminaci na základě rozličných ras a barvy pleti. Odpusť nám a dopřej nám milost, abychom zahojili rány, které dosud trvají v tvé společnosti v důsledku vin, aby se všichni mohli cítit jako tví synové a dcery. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

VII. Přiznání vin na poli základních lidských práv

Arcibiskup Francois Xavier Nguyen Van Thuan:

Modleme se za všechny lidi na zemi, zvláště za mladistvé, kteří byli zneužití, za chudé, vyhoštěné na okraj společnosti, a za ty nejposlednější. Modleme se za ty, kteří požívají nejmenší ochrany, za nenarozené děti, které jsou zabíjeny v mateřském lůně, nebo za ty, které jsou dokonce používány k výzkumným účelům těmi, kteří je zneužili díky možnostem, jaké nabízejí biotechnologie. Znetvořili tak smysl a poslání vědy.

Jan Pavel II.:

Bože, náš Otče, ty stále slyšíš křik chudých. Jak často tě i křesťané nerozpoznali v hladových, žízňových a nahých, v pronásledovaných a vězněných, v těch, kteří na počátku svého života jsou vydáni bez ochrany napospas. Prosíme o odpuštění za všechny ty, kteří se dopustili bezpráví, když vsadili na bohatství a moc a stíhali pohrdáním »maličké«, kteří ti tak leží na srdci. Smiluj se nad námi a přijmi naši lítost. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Závěrečná modlitba

Jan Pavel II.:

Milosrdný Otče, tvůj Syn Ježíš Kristus, Soudce nad živými i nad mrtvými, osvobodil v ponížení svého prvního příchodu lidstvo od viny. Až přijde znovu ve slávě, bude žádat účet za všechny viny od našich otců, od našich bratří a sester a od nás, tvých služebníků. Vedeni Duchem svatým vracíme se s kajícím srdcem zpět k tobě. Uděl nám své slitování a odpuštění hříchů. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Na závěr eucharistické bohoslužby po slavnostním požehnání vyzval Svatý otec, aby se očištění paměti a žádost o odpuštění rozšířily po celé Církvi a byly pro každého pobídkou k obnovené věrnosti evangeliu.

ODPOUŠTĚJME A PROSME O ODPUŠTĚNÍ Pokračování ze str. 2

Bohužel, často se skutečně vzdaluje od Boha.

Naštěstí mnozí, podobně jako marnotratný syn, o kterém hovoří evangelium sv. Lukáše (srov. Lk 15,13), když opustili otcovský dům a promrhali dědictví, které obdrželi, a ocitli se tak na dně, uvědomují si, co ztratili (srov. Lk 15,13–17). Nastupují proto zpáteční cestu: »Vstanu a půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem...« (Lk 15,18).

Bůh, kterého dobře představuje otec v podobenství, přijímá marnotratného syna, jenž se k němu vrací. Přijímá jej skrze Krista. V němž se hříšník může znovu stát »spravedlivým« podle Boží spravedlnosti. Přijímá ho, protože kvůli nám jednal se svým věčným Synem jako s hříšníkem. Ano, jen skrze Krista se můžeme stát spravedlivými před Bohem (srov. 2 Kor 5, 21).

Syntéza tajemství vykoupení světa

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna. To je význam, to je syntéza tajemství vykoupení světa! Je třeba si uvědomit až do hloubky hodnotu velkého daru, který nám Otec připravil v Ježíši. Je třeba, aby před naším duševním zrakem vyvstal Kristus – Kristus v Getsemanech, Kristus bičovaný, korunovaný trním, obtížený křížem a nakonec ukřižovaný.

Kristus vzal na sebe tíži hříchů všech lidí, tíži našich hříchů, abychom v síle jeho spásenosné oběti mohli být smířeni s Bohem.

Moc Kříže na cestě do Damašku

Představuje se nám dnes jako svědek Šavel z Tarsu, který se stal Pavlem: on zvláštním způsobem zakusil moc Kříže cestou do Damašku. Zmrtvýchvstalý se mu zjevil ve vsi své oslňující moci: *Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ? ...Kdo jsi, Pane?* Pavel, který tak silným způsobem zakusil moc Kristova kříže, obrací se dnes na nás s horoucí prosbou: *Vyzýváme vás, abyste nepřijali milost Boží nadarmo.* Tuto milost, naléhá Pavel, nám nabízí sám Bůh, který nám dnes říká: *V době příhodné jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl* (2 Kor 6,1–2).

Maria, Matka odpuštění

Maria, Matko odpuštění, pomoz nám, abychom přijali milost odpuštění, kterou nám Jubileum tak bohatě nabízí. Dej, aby postní doba tohoto mimořádného Svatého roku byla pro všechny věřící a pro každého člověka, který hledá Boha, příhodným okamžikem, dobou smíření, dobou spásy.

*L'Osservatore Romano
13./14. 3. 2000*

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Jan 3,14–21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

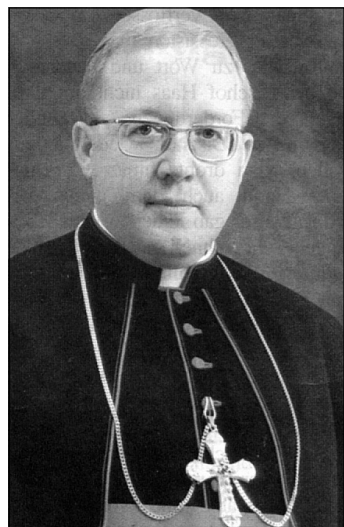
Hlásal víru bez »když« a »ale«

Dva roky poté aneb Kam až může dojít polarizace

2. prosince 1997 založil Svätý stolec arcibiskupství ve Vaduzu a současně jmenoval prvním arcibiskupem dosavadního biskupa v Churu Mons. Wolfganga Haase. Tento Církví a papeži bezvýhradně věrný biskup

šení Pánovy vinice zastavit. V čele násilných útoků proti katolické Církví stojí osoby jako prof. Herbert Haag, prof. Hans Küng, dr. Dietrich Wiederkehr OFMCap., dr. Walner Bühlmann OFMCap., prof. Leo Karrer, Benno Bühlmann a další.

vislost na biskupském dvoře, začal usilovat o to, aby uskutečnil ve své diecézi to, co je běžné v celé Církví, a vybudoval opět řádný kněžský seminář. Bouře proti tomuto opatření nebrala konce. Do mohutného boje proti biskupu Haasovi se záhy zapojila i církevně-státní a státní grémia, což byl evidentní zásah do ústavou zaručené náboženské svobody. Církevně-státní grémia mají v německém Švýcarsku tak velkou moc proto, že vyplácejí kněžím a laickým spolupracovníkům mzdy. Mají také moc volit faráře pro jednotlivé farnosti. Biskupovi zůstává pouze právo potvrdit výsledek volby. Synoda v Curychu rozhodla v létě 1990, že biskupovi v Churu nepošle ani frank. V curyšské radnici hlasovalo tehdy ze 100 radních 99 proti biskupovi. Na jediného radního, který se postavil za biskupa, byl vyvinut takový psychologický nátlak, že po několika měsících rezignoval na svůj úřad. Jednalo se tehdy o částku v hodnotě cca. 10 mil. Kč, která byla biskupovi odeprána. Při gigantickém boji proti biskupovi, který hájil katolickou víru bez »když« a »ale«, stála v přední linii média. Jejich útoky začaly již v době, kdy Haas byl ještě pomocným biskupem, ale naplno se rozjely po jeho nástupu do úřadu biskupa v Churu.

Biskup Wolfgang Haas

byl 10 let terčem pronásledování.

Ať tento biskup dělal cokoliv, média a mnoho kněží si všechno vysvětlovali po zlém. Nepřímo platily tyto útoky samotnému papeži.

Ohlédnutí

Je důležité vědět, že bez masivního tlaku církevních a státních grémií (kantonálních církevních parlamentů, synod, a dokonce i kantonální a švýcarské vlády) by k přeložení biskupa Haase nikdy nedošlo. Bohužel na čele odporu proti biskupovi stáli především kněží. Progresivní modernismus v 70., 80. a 90. letech tak zmohtněl, že návrat k autentickým poměrům a představám římskokatolické Církvě se stal víc než obtížný. Od 70. let se ve Švýcarsku formuje církev nezávislá na Římu. Ojedinelé zásahy biskupů, ať už v tichosti nebo na veřejnosti, nemohou pusto-

Marcus Carloni

Kdo vystoupil proti biskupu Haasovi a měl již určité jméno, mohl si být jist, že dříve nebo později obdrží cenu Herberta Haaga. Před několika týdny ji dostal prof. Wiederkehr.

Biskupova bolestná cesta

Za velmi obtížných podmínek se ujal biskup Haas v roce 1991 úkolu uvést kněžský seminář v St. Luzi do takového stavu, jak to Církev ukládá. Papež Jan Pavel II. při osobní (zatím jedině!) návštěvě ve Švýcarsku v r. 1984 vyzval katolickou Církev ve Švýcarsku, aby respektovala pokyny a směrnice Církvě. Upozornil přitom na neutěšenou situaci kněžských seminářů v německém Švýcarsku, na nedovolené svátostné generální absoluce nahrazující osobní zpověď, na klerikalizaci laiků a laicizaci kněží atd. Místo aby švýcarská církev uposlechla, stal se úplný opak. Protože biskup v Churu měl určitou nezá-

Největší vinou člověka je, že se každý okamžik může obrátit, ale neudělá to.

Martin Buber

* * *

My sami musíme být jasní, má-li být svět alespoň trochu světlejší.

Reinhold Schneider

biskup Haas přímo hrdinsky plní své pastýřské povinnosti. Ale nátlak ulice a bohužel i nátlak švýcarské hierarchie a nakonec nátlak diplomacie byl tak velký, že se Svätý stolec rozhodl ukončit trápení biskupa Haase a zřídil arcibiskupství v Lichtenštejnském knížectví, kam biskupa Haase poslal.

Boj proti biskupovi pokračuje

Kdo se domníval, že přeložením biskupa boj skončí, byl zklamán. Pokoj a slušné chování se nevrátilo. Teolog, novinář a redaktor Benno Bühlmann záutočil v kantonálním tisku a vystřílel v kantonálních novinách celý arzenál pomluv proti bývalému biskupovi. Situaci v kněžském semináři nazval »těžkou hypotékou«, protože podle jeho názoru biskup Haas seminář »zruinoval«. Dr. Peter Rutz, dosavadní rektor, byl označen jako »neúnosný«. Dr. Peter Rutz je členem Opus Dei a je to vynikající vedoucí v duchu katolické Církvě, kterému není možno nic vytknout. Ale právě proto nevyhovuje.

Biskupství dnes

Situace je zde více než smutná. Nástupce biskupa Haase působil dříve v dosud modernismem nedotčené francouzské části Švýcarska, ve Freiburgu. Po nástupu v Churu se pokusil »uklidnit rozbouřené vody« v místní církvi. Uplynulo sotva několik týdnů a progresivisté a modernisté se opět přihlásili ke slovu a vystoupili se svými požadavky i vůči novému biskupovi. Ten bohužel rychle ustoupil nátlaku a jmenoval

Neochvějně věrný Církví

Mnoho zahraničních spolupracovníků v biskupské službě žaslo nad tím, jaká síla a jaký klid při tom všem z biskupa Haase vyzářoval. Velká část farností mu odmítala přístup do kostela. Ale všude tam, kam ještě mohl přijít, proudily zástupy věřících, kteří prohlédli špinavou hru modernistů, aby se mohli zúčastnit skutečně katolické bohoslužby. Řím viděl zcela jasně, že

všechny Haasovy odpůrce do významných církevních funkcí. Bývalý rektor teologické školy Albert Gasser, který byl předním bojovníkem proti papeži a biskupovi, se opět stal děkanem a dříve sesazený modernista Franz Annen byl vysokoškolskou konferencí zvolen rektorem. Všechno, co biskup Haas se souhlasem Vatikánu vybudoval za největšího odporu svých protivníků, bylo během dvou let zbořeno. Byl opět vytvořen »integrován seminář«, ve kterém spolu mohou studovat a bydlet příslušníci obou pohlaví. Situace je ovšem taková, že pro nedostatek prostředků i studentů stojí seminář před uzavřením.

Situace ve farnostech

V mnoha farnostech se postupuje s takovou libovůlí, jako by už vůbec neexistovala římskokatolická církev. Vypočítat všechny ty skandály, které se dějí neděli co neděli ve farnostech německy mluvícího Švýcarska, je takřka nemožné. Spíše by šlo vyjmenovat těch několik farních kostelů, kde se ještě slaví řádná katolická bohoslužba bez ustavičného porušování božských i církevních příkázání. Bohužel je jich velmi málo a je lépe na ně neupozorňovat, aby se nestaly terčem nevybíravých útoků. Několik let je možno hovořit o rozkolu katolické církve ve Švýcarsku. Třetí reformace je v mnoha oblastech v plném proudu. Postupuje plíživě, ale soustavně – a o to je nebezpečnější. Biskupové to vědí. Ale kvůli možným »křížovým cestám« nechtějí zasahovat. V této tíživé situaci se zbytky věrné církve scházejí ve výše zmíněných oázách víry. Kostely, kde ještě žije víra, kde liturgie souhlasí, jsou stále více vyhledávány věřícími. To je zdrojem naděje i za současného »ostrého větru«.

*Podle Der Fels 3/2000
Kráceno -lš-*

*Poznámka:
Marcus Carloni je generálním
sekretářem hnutí Pro Ecclesia.*

Nenahraditelná cesta k obnově Církve

Je to smutná skutečnost: velké množství katolicky pokřtěných lidí v západně orientovaných zemích Evropy žije prakticky mimo církev. Ale ani řada těch, kteří více méně pravidelně přijdou do kostela, nepřistupuje ke svátosti smíření. Důvody pro lavinovitou erozi svátosti pokání jsou různé. Teolog dr. Eberhard Schockenhoff k tomu píše:

»Pro mnoho lidí se už vědomí viny nekryje s konkrétním rozhodováním a činy. Takové postoje jsou živeny psychologii. Pocit viny se tu identifikuje spíše jako osobní tušení problému než jako narušení vztahu k Bohu a lidem. (...) Chápání viny jako individuálního fenoménu, za který je jedinec sám odpovědný, se z vědomí moderního člověka stále více vytrácí.«

Schockenhoff v této souvislosti poukazuje na to, že dnešní lidé díky autonomizaci vlastního svědomí při svém rozhodování neuznávají žádnou vnější instanci. Autonomní svědomí má tendenci k sebeospravedlnění, a proto se stále cítí jako dobře, ničím neobtěženo.

Výtky vůči Církvi, že si odklon od osobní zpovědi zavínila sama tím, že měla dříve příliš rigidní morální normy, tento teolog zpochybňuje. Jsou sice jednotlivé případy, kdy se zpovědníci nezachovali správně, ale »zde (ve zpovědi) bylo místo, kde jednotlivec je dotazován jako jednotlivec. Byla to duchovní péče, které se dostávalo jednotlivci v jeho nezastupitelných životních situacích. To se nedá žádnými formami společného vyznání vin nahradit.«

Námítku, že zpověď byla dříve často jen prázdný rituál, Schockenhoff v takové absolutizující formě odmítá:

»Není možno vycházet z toho, že zpověď byla pro jednotlivce jen vnějším rituálem. Jeho zpytování svědomí, akt

vyznání osobních vin zahrnuje v sobě vždy osobní postoj k vlastnímu jednání a chování.«

Pokání a zpověď nejsou také pouhým aktem sebeponížení: »Kající smýšlení zahrnuje v sobě, že uznávám svou vinu. To nemá nic společného s nedůstojným sebeponížením. Ačkoliv jsem na sebe uvalil vinu, jsem připraven ji přiznat a vyslovit. Vzdávám se toho, že bych se připojil k všeobecnému názoru, že nemáme žádné viny a že odpovědnost za své jednání můžeme přesunout na anonymní síly a nadindividuální ovlivňující faktory.«

Zpověď a společnou kající pobožnost »nelze chápat jako konkurující si formy, protože jedna i druhá mají svou nenahraditelnou sílu. Síla společné kající pobožnosti je v tom, že může nabídnout věřícím cílevědomou pomoc při zpytování svědomí. (...) Ovšem vyslovení konkrétní osobní viny je nezastupitelnou výzvou. Všeobecné vyznání může vést naopak k tomu, že si neuvědomíme a nepřipustíme vinu v této její konkrétnosti.«

Podstatu viny charakterizuje tento teolog jako porušení příkazu lásky k Bohu a k bližním. Příkázání jsou smysluplná a nezbytná, protože střeží cestu ke spáse a chrání lidi před tím, aby neztratili vědomí svých závazků vůči Bohu a bližním.

V Církvi není možno očekávat žádný pokrok v pozitivním vývoji bez upřímného návratu ke zpovědi a k pokání.

Mnoho záleží na dobré přípravě ke svaté zpovědi. Tady se velmi osvědčují společné kající pobožnosti, při kterých se věřícím dostává návodu na zpytování svědomí »stříženého na míru« té které farnosti. Tyto pobožnosti pak mají vyústit v osobní rozhřešení v rámci individuální zpovědi. Je vhodné, aby pro takovou pobožnost bylo k dispozici více kněží z okolí nebo řádů, kteří jsou věřícím bezprostředně k dispozici pro osobní vyznání a rozhřešení.

S vhodnou pastorační fantazií lze přispět k prohloubení kající praxe, což je v jubilejním roce obzvláště žádoucí.

Podle SKW zpracoval -lš-

NOVÁ NEMOC?

Psychiatr dr. Manfred Lütz prohlásil na shromáždění laiků a kněží v Sankt Pölten v Rakousku, že musí často vyšetřovat seminaristy, které mu posílají jejich představení, protože se vyznačují »konzervativním« chováním. V takovém případě sděluje dotčeným představeným, že existuje mnoho duševních chorob, ale mezi nimi není nemoc »být konzervativní«. Dr. Lütz zdůraznil, že se v takových případech jedná o zjevné zneužití psychiatrie. Nejedná se při tom o ojedinělý případ. V německých seminářích jsou posíláni k psychiatrovi seminaristé, kteří se modlí častěji růženec. Setrvávání na tradicích římské církve se zpravidla pokládá za »nemoc«. Když kandidáti trvají na svém postoji, odepře se jim svěcení, dokud je nevyšetří psychiatr. Takovým způsobem odstraňuje modernistická církev pravověrné kněze již předem.

-sks- 8/2000

PŘEKÁŽKA KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

4. dubna 1999 měl být vysvěcen za jáhna jeden seminarista z farnosti Lörrach v Německu. Biskup Saier mu položil otázku, zda je srozuměn s tím, že po kněžském svěcení příští rok nebude zpovídat, nýbrž pouze udělovat generální absoluce. Kandidát odpověděl, že nikoliv. Nato biskup Saier: »V tom případě si běžte do kláštera. Já vám svěcení neudělím.«

Mysterium fidei 3/2000

MODLITBA K POMOCNICI KŘESŤANŮ

Nejsvětější Panno Maria, ty jsi naše naděje. Kéž naše prosby proniknou k tvému Srdci. Kéž Bůh na tvou přimluvu s laskavostí splní, oč tě v pevně důvěře prosíme:

Kéž tvoje čistota přikryje naše viny, tvoje pokora dosáhne odpuštění našeho pyšného smýšlení, žár tvé lásky nahradí naši vlažnost, bohatství tvých zásluh naši bídu.

Tvoje mocná ruka ať nás chrání před každým nebezpečím a je naší oporou v hodině smrti.

Kéž má tvoje vlídné Srdce soucit s dušemi v očistci, přimlouvej se za ně u Otcova trůnu.

Pros za Boží lid a stůj při Církvi ve všech jejích těžkostech. Ukaž se jako Pomocnice křesťanů, smiluj se nad opuštěnými, pozvedni malomyslné, potěš zarmoucené, pros za křesťanský lid.

Dej, ať tvou pomoc zakusí všichni, kdo uctívají tvé jméno.

Ve všech souženích, úzkostech a potřebách přijď nám na pomoc, nejsvětější Panno Maria.

Královno nebe a země, obdařená milostí nade všechny anděly a lidi: ty jsi Naděje hříšníků, Potěšení zarmoucených a Pomocnice křesťanů. Buď pro nás laskavou přimlůvkyní u trůnu svého Syna, abychom mu zde na zemi věrně sloužili a dosáhli slávy v nebeské vlasti. Amen.

Maria, Žena záchrany (1)

Ve Zjevení byly sv. Janovi představeny dvě ženy jako znamení, která rozhodují o životě a smrti. Ve Zjevení 12,1–5 čteme: *Na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu.*

A ve Zjevení 17,3–6 je Jan zaveden na poušť: *A viděl jsem ženu, sedící na rudé šelmě, plné rouhavých jmen, se sedmi hlavami a deseti rohy. Žena byla oděna do nachu a šarlatu, vyšperkována zlatem, drahým kamením a perlami. V ruce držela zlatou číši, plnou ohavností a nečistot svého smilstva, a na čele měla napsáno jméno tajemného významu: »Veliký Babylon, matka nevěstek a ohavností na zemi«. A viděl jsem, že ta žena byla zpitá krví věřících a krví Ježíšových svědků.*

Žena jako rozhodující bytost

Prorocké znamení těchto dvou žen nám umožňuje nahlédnout do prazákladu stvoření a jeho rozhodujícího osudu. Žena je rozhodující postava všeho stvořeného bytí, protože ona je lůnem života. Životní cena každé kultury a každé doby se ukazuje v samozřejmosti ženy a v chování k ní. Plane zde láska k Ženě Marii, nebo vašeň k babylónské nevěstce?

Babylónská nevěstka nemá žádného ženicha, nýbrž jen smilné záletníky, střídající se partnery. Není matkou. Svě lůno učinila neplodným, aby je mohla nabízet žádostivosti muže. Její ověněné tělo je zlatý pohár, jehož vínem se opijí obyvatelé země. Sedí na zvířeti s rouhavými, Boha urážejícími jmény. Toto zvíře, na kterém sedí, je veřejná moc, která se osamostatnila od Boha a je spojena s nevěstkou. Králové země,

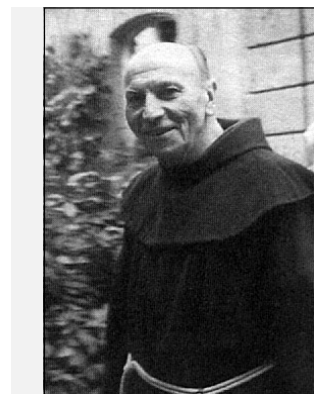
vlády všech forem, souloží s ženou; soutěží o její přízeň a dávají jí v zákonech volné pole pro kdejaké smilství a vraždění dětí.

Dokonce i pastýři Církve dovolují, aby v mládeži a jejím manželském životě bez zábran hynula čistota, a nebrání bludným naukám, protože se bojí hněvu mocné ženy. Zvíře, o které se opírá, ovládá svět Bohu nepřátelskými ideologiemi, autonomní morálkou, která ruší veškerý mravní řád, a naukami, které bourají poslušnost víry. Rouhání proti Bohu se může konat zcela veřejně a skrze lež o ráji blahobytu činí lidi slepými vůči Božimu zjevení. V tomto pozemském ráji není pro svaté a Ježíšovy svědky vůbec místa.

Žena je nenávidí a opijí se jejich utrpením a pronásledováním. Rozkoš, kterou žena svým tělem nabízí, se stává žádaným konzumním zbožím, kterým se kupčící země obohacují, a skvostným oslňujícím životem, který se obklopuje smilstvem. Světové hospodářství, které zmohutnělo tímto hanebným způsobem, zaprodává nevěstce člověka s tělem i duší, přičemž věda a technika se snižuje k jejím službám. Tělo nevěstky září nikoliv božským sluncem z její duše, nýbrž ověsila svou nestydatou nahotu purpurem a šarlatem a propůjčuje si svůj lesk od zlata, drahokamů a perel. V Boha urážející beztrestnosti může svádět celý zemský okruh, protože zvíře, vládnoucí moc, ji chrání a zneužívá. Toto zvíře je šarlatově rudé, protože je spaluje žár chlípné lásky v žádostivosti po ženě (srov. Zj 17; 18).

Je to obraz naší doby?

Není to snad obraz naší doby? Žena bez ženicha a bez dítěte ovládne budoucnost. Pro lidstvo je jedinou záchranou úplný a z Boží milosti získaný návrat k jiné Ženě, která září sluncem a která porodila Boží-

ho Syna, k Marii, o které sv. Hildegarda zpívá:

Buď pozdravena – Panno šlechetná, slavná a neporušená, Jitřenko čistoty, mateřské lůno svatosti, ve kterém Bůh našel zálibení. Zářící lilie, v tobě se Bůh shlédl před každým tvorem a tak po tobě touží, že se noří do horoucího objetí tvé lásky, jeho Syn z tebe přijímá život a zazívají z tebe všechny nebeské harmonie. Protože tvá čistota září v Bohu, neseš v sobě, Panno, Božího Syna.

Najde třetí tisíciletí tento obrat od nevěstky k Marii?

Vyhlídky jsou temné. Pod utlačující přemoci protežovaného svádění, které proniklo hluboko do Církve, mnoho věřících kolísá mezi rezignujícími kompromisy, voláním po Božím trestu a bolestným čekáním na

Marii, Ženu záchrany,

aby se biskupové vrátili ke své odpovědnosti za svět, seřadili se za papežem a postavili se proti mocné nevěstce beze strachu z mučednictví, které osnují sdělovací prostředky a rozhořčení svedeného národa. Ale bude legalizovaná žádostivost po stále rostoucím blahobytu, po rozkoši a moci, bude tato pýcha bludných nauk ochotna sklonit se v poslušnosti a v pokorě před Církví, posvěcenou Kristovou plnou mocí?

-sks- 9/2000, překlad -lš-

Návrat do Církve

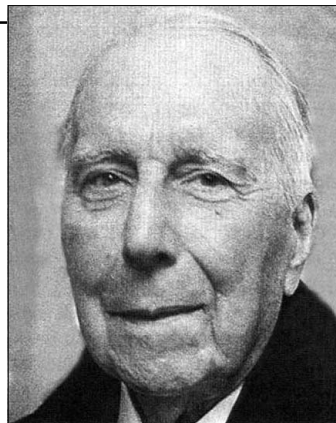
Poslední velký francouzský katolický spisovatel Julien Green, syn amerických rodičů, byl vychován v jihoamerickém kalvínském protestantismu. Rok po smrti své matky jako čtrnáctiletý vstoupil Julien Green do katolické církve, ale záhy ji opět opustil. Stalo se tak pod vlivem 1. světové války a především pod vlivem buddhismu. To ovlivnilo jeho první romány. Popisuje v nich moc zla v člověku jako nepřekonatelné násilí. Lidé jsou neuspokojení, utlačeni, vydaní napospas chaosu, pocitům a pudům, často také homosexualitě. Hlavním dílem té doby je *Leviathan* (1929). Popisuje v něm osudy jedné mladé ženy: »Její víra se omezuje na to, že čas od času odřídá krátkou modlitbičku v temném pocitu, že to k ničemu nezavazuje, ale také nemůže uškodit.«

Na prahu 2. světové války se dostal Julienovi do rukou traktát sv. Kateřiny Janovské o očistci. To přispělo k jeho opětovnému návratu do katolické církve (1939). Otázka dobra a viny jej vzrušovala od dětství. Ve dvou svazcích vlastní autobiografie vypravuje i o náboženství svých rodičů, zatímco ve vzpomínkách jeho sestry se o tom nezachovalo nic. Anna byla o devět let starší než Julien. Narodila je ještě v Savannah v USA a stala se americkou autorkou. Její romány si všímají Američanů v Evropě v období »Belle Epoque«. Takový svět se Julienovi hnusí. Pro něho jsou bohatství a chtivost peněz největším bláznovstvím člověka. Vina podle Greena nespočívá ve světě, protože svět byl Kristem vykoupen, nýbrž v člověku. Člověk byl sice křtem vykoupen od zla, ale pokušení ke zlému tím nevyhaslo. Všechno zlé vychází z člověka: krutost, posedlost mocí a pachtění za materiálními statky rozrušují lidskou osobu.

Od Bloye pochází často citovaná věta, že největším neštěstím člověka je, že není světec. Green četl radikálního vyznavače víry Bloye již jako sedmnáctiletý, když Bloy platil kvůli svým apodiktickým postojům za ztřeštěnce. Ještě jiný nepochopený zaměstnával Greena od jeho mládí: sv. František z Assisi. Jedno ze stěžejních Greenových děl nese titul *Bratr František* (1983). Stojí celé pod Rimbaudovým mottem: »Byla znovu objevena! Kdo? **Věčnost.**« Jako ve všech Greenových knihách pokračuje i v této jeho připravenost oddat se duchovnímu i duševnímu dobrodružství. Jsme stále vyzýváni, abychom tak či onak hleděli na sv. Františka a tím prohlédli, proč kázal ptáčkům, kteří mají tu přednost, že ovládají vzdušný prostor a jejich opeření je nekonečně krásné. Ptáci přestávají švitořit a mlčí. Teprve když to František dovolí, odlétají. Julien Green nutí čtenáře, aby žili se světcem z Assisi. Toto dílo jej zaměstnávalo historicky a psychologicky několik let. Pomohlo mu, aby ovládl nezkrotné pudy.

Green se vyhýbal setkání s Freudem, otcem analytické psychologie: »Ta jen prohlubuje tajemství duše, ale neosvětluje je.« Toto tajemství bylo pro něho součástí velkého všeobsahujícího mystéria Boží skutečnosti a pravdy. Bez ustání vyhledával Green rozhovory s kněžími, o čemž podává svědectví ve svých denících. Tak jako církevním učitelům ani hluboce věřícím spisovatelům nestačí omezený lidský duch k pochopení nekonečného božského tajemství.

Podobně jako pro Paula Claudela byli pro Greena někteří básníci vedoucími postavami: Léon Bloy, Baudelaire, Péguy a Rimbaud. K těm přistupuje André Gide, který z něho chtěl udělat svého apoštola. Ote-

Julien Hartridge Green
(8. 9. 1900 — 13. 8. 1998)

vřená víra a jeho důvěra v Boha nestačily na to, aby jej vyléčily z jeho hříšných závislostí, ale působily osvobozujícím způsobem. Ukázaly mu, že společenství svatých – *communio sanctorum* – je předobrazem pro moderní svět. V mnoha románech (Jiný spánek, Půlnoc, Varouna, Kdybych byl tebou) popisoval Green lidskou zbloudilost, potíže růstu, homosexualitu a smyslnost. Jeho románové postavy žijí v přívalu hříšnosti, osobní láska Boha ke každému člověku však dává naději na milost a vykoupení. Kolegové a kritikové v něm viděli křesťanského Kafku. Jeho filozofické a vysloveně teologické zanícení jej staví do blízkosti Blaise Pascala. Zatímco Pascal píše o hvězdném obloze: »Ticho tohoto nekonečného prostoru mě děsí«, popisuje Green nejkvotnější zážitek z dětství se stejnou hvězdnou oblohou opačným postojem: »Jaká slova mají popsat to, co se vymyká řeči? Miloval jsem v tomto světě, ale nikdy ne tak, jak v tom okamžiku, a nevěděl jsem, že miluji.«

Ve vysokém věku vytvořil Green monumentální epos z jižních států *Ze vzdálených zemí* (1987) a *Hvězdy jihu* (1989). Toto společenské panorama popisuje historické události secesní války (1861–1865) a přineslo Greenovi velký úspěch. Francouzi jej oslavovali jako svého velkého literáta. Jako první byl přijat v r. 1971 do Academie Francaise.

ŽALUJI!

Jeden farník z farnosti Wolhusen v kantonu Luzern ve Švýcarsku odeslal 5. ledna 2000 kardinálu Ratzingerovi dopis, ve kterém si stěžuje na více než tři roky trvajícím pohoršení ve farnosti. V této farnosti je farářem Hans Kunz od poloviny září 1996. Již 16. listopadu řekl farář svým farníkům: »Kristus neustanovil žádné svátosti. Ty si vytvořila později církev... Já jsem křesťan, nikoliv však římskokatolický.«

...»Papež není nejvyšší pastýř ani učitel. Proto nepokládám za nutné dodržovat církevní právo. Případná nařízení vlastního biskupa je možno obejít.« Farář povolil svému jáhnovi, aby sloužil mše v albě a se štólou jako kněz.

10. prosince 1996 se farníci dověděli: »Pokud jde o zpověď, není nutné k ní přistupovat..., ostatně jsem toho názoru, že mladé dvojice mohou žít klidně pospolu.«

Ve farním věstníku z 10. prosince 1999 čteme: »Musíme dát pozor na takové výrazy jako: „O Vánocích se Bůh stal člověkem.“ Tomu dítě nemůže rozumět, protože slovo Bůh je pro ně těžkým a současně prázdným pojmem. Nesmíme vyvolávat zmatek, protože Ježíš není Bůh a Bůh není Ježíš.« Za 14 dní k tomu dodal: »Také vztahy mezi rodiči nebyly právě nejčistší, protože Maria otěhotněla, ještě když byli snoubenci.«

Autor dopisu se ptá, jak je možné, že farář může vést své věřící bez zásahu svého biskupa již tři roky k falešné víře a mladé lidi k nemravnosti.

-sks- 8/2000

Bůh je původ, ve kterém všechno začíná; Cíl, k němuž všechno směřuje; Přítomnost, která všechno nese.

Paul Claudel

Kdyby hrozny netrpěly v lisu, nebylo by z nich víno.

Sv. Augustin

Vítězové a poražení v církevních bojích

V katolické církvi panují na některých místech konflikty, které hrozí vážným narušením vnitřní katolické jednoty. V některých teologických a pastoračních otázkách panují hluboké názorové rozdíly. Zdá se, že v některých bodech již vůbec nemůže být dosaženo shody. Není tu však možnost řešení, jestliže do svého středu postavíme pouze a výlučně Krista?

Příklad ze Švýcarska

Příkladem, který katolíkům ve Švýcarsku těžce leží v žaludku, je otázka kněžského vzdělávání přiměřeného současné době. Kněžských povolání ubývá. Na druhé straně roste počet laiků, mužů i žen, kteří by chtěli vstupovat do církevních služeb, a musejí tedy mít potřebné vzdělání. Jak se má ověřovat vhodnost takových kandidátů pro církevní služby a jak má probíhat jejich vzdělávání?

Protikladné postoje

Stojí tu proti sobě protikladné postoje. Zformovala se jedna silná skupina kněží a laiků a prosazuje své názory v kněžských řadách. Bojuje za **integrováný vzdělávací model**. Laici (muži i ženy) a kandidáti kněžství, kteří dostávají stejné nebo podobné teologické vzdělání, mají bydlet a žít spolu ve stejném domě. Tento model neodpovídá římskému pojetí závaznému pro celou církev. Budoucí kněží, kteří se jako muži žijící v celibátu bezvýhradně

a výlučně zasvětili Kristu (Mt 19,12; 1 Kor 7,29–35) a mají být k dispozici pro plnou službu v Církvi, vyžadují podle římských směrnic **vlastní duchovní přípravu** pro svůj kněžský život. Dřívější biskup v Churu se pokoušel postupovat podle všeobecných předpisů církve. Na to se dostavila silná reakce. Spor nebyl dodnes vyřešen.

Vítězové a poražení?

Kdo bude v tomto boji, který vypadá jako nesmiřitelný boj o moc, vítězem a kdo poraženým? Zdá se mi, že z náboženského hlediska není významná pouze **sporná otázka sama o sobě**, ale také způsob, **jak** se tento spor vede a jaký arzenál zbraní se zde nasazuje do boje. Je docela možné, že »vítězové« z Božího pohledu budou »poražení« a že pokoření mají šanci udělat podobnou zkušenost, jakou v prudkém odporu zažil sv. Pavel. Píše o tom v 2. listu Korinťanům: *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také s Kristem dostává všestranné útěchy. Když vy jste v trápení, plyne vám z toho útěcha a spása* (1,5–6). Pro někoho, kdo smýšlí pouze lidsky (1 Kor 1,18nn), to může být zcela nepochopitelné. Obvykle se oslavují vítězové a jásá se s těmi, kteří vyhráli.

Vae victis! – Běda poraženým!

Pohanští mocnáři oslavovali vítězství tak, že budovali vítězné oblouky. Přiváděli poražené v poutech. Běda poraženým! Ti byli pokořeni. Mnozí trávili další strastiplný život někde ve vyhnanství. Je tomu dnes stále tak jako za doby imperátorů? Poražení »odpůrci« bývají nejčastěji nemilosrdně »předvedeni« ve sdělovacích prostředcích.

Jiná perspektiva

Pro přesvědčené křesťany se věci mají skutečně zcela jinak.

Slova horského kázání, která jsou pro lidi tohoto světa nepředstavitelný nesmysl, ujišťují pravé Kristovy učedníky: *Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat kdejakou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak pronásledovali již prorocy, kteří byli před vámi* (Mt 5,11–12).

Při všech zdánlivě neřešitelných problémech se můžeme ve své nouzi obrátit na Krista. Naše ztrápené srdce se ho může zeptat, jak chceš **TY** mě, ubohého hříšníka, v této nebo jiné sporné otázce přivést k vítězství? Ježíš sotva řekne: když budeš zastávat **tu nebo onu pozici**, nýbrž řekne: když se pokusíš prosadit své přesvědčení zbraněmi lásky. Láska se raději stáhne, než aby rozdávala rány a druhé zraňovala. V čem tedy spočívá v Božích očích pravé vítězství? V tom, že se vzdáme svého vlastního vnitřního přesvědčení? Myslím, že ne. Odpověď, která mi v této souvislosti přichází na mysl, bych mohl krátce vyjádřit slovy:

Victima paschalis

Ježíš je velikonoční obětní Beránek: nechá se z lásky porazit a vychází nakonec jako velikonoční Vítěz. My kněží a mnozí laici známe hymnus velikonoční doby:

*Salve, ara, salve victima
de passionis gloria,
quia vita mortem pertulit
et morte vitam reddidit
(Zdravím tě, oltáři,
zdravím tě, oběti
o slávě utrpení,
neboť tím, že život
snesl smrt,
smrtí navrátil život)*

Mohu tak, jak to tento hymnus o Kristu opěvuje, utrpět v dobrém boji **vnější** porážku, a přesto nebýt roztrpčen? Mohu se jako Ježíš položit jako obětovaný beránek (*victima*) na

obětní oltář (*ara*) v důvěře, že moje rány **pomohou právě těm**, kteří mě zranili? Mohu jako **victima** zemřít s Ježíšem, abych jako zdánlivě poražený obdržel podíl na Kristově velikonočním vítězství? Mohl bych naopak jako vítězoslavný pohanský triumfátor samolibě prohlásit: »Veni, vidi, vici.« Přišel jsem, udělal jsem si přehled, jací vlivní spojenci mi stojí po boku, a nakonec jsem zvítězil! Jaký triumf! Pro pohanského imperátora, jakým byl Julius Caesar, byl takový postoj zcela přirozený. Kristus nás vede k postoji, který vychází **nad** rámec přirozených myšlenek a pocitů. V **NĚM** se nám lesk milosti a pravdy zjevil v Boží lásce. Milost sleduje jiný zákon.

Řešení konfliktů

Když všichni účastníci konfliktu tasí své vlastnoručně vyrobené zbraně, nemohli by si všichni také říct: *Hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti?* (Ef 6,10). Tam, kde v našich zákopových válkách převládne neúcta, pohrdání nebo nenávisť místo lásky, musíme znovu, jak říká Pavel, *čelit dáblovým nástrahám* (6,12). Pokud máme o něco bojovat, musí jít vždy o pravdu, která je **v lásce Kristově**.

Churský spor

Ve sporu, který jsem sledoval svou ustavičnou modlitbou, hluboce mě dojímalo a povzbuzovalo, že jsem po celou dobu od odmítaného, pohrdaného, nepochopeného biskupa nikdy, ale opravdu nikdy neuslyšel jediné špatné, odsuzující slovo, týkající se jeho protivníků. V duchu pokory šel dál cestou, kterou pokládal za cestu Církve, protože byl přesvědčen, že to odpovídá duchu poslušnosti v Církvi. Nepovstalo díky jeho příkladu mnoho pravých duchovních povolání, a to jak pro kněžský stav, tak pro skutečně

Proč se nestydíte, že jste tak nedbalí v plnění svých kněžských povinností? Kristus vás poslal, abyste lidem zářili jako slunce ohněm božského učení a abyste šířili lesk pravdy v lásce, která hoří ve vašem srdci!

Z dopisu sv. Hildegardy kolínským duchovním

církevní službu laiků, jak mužů, tak žen? Zpochybňovat tuto povolání nebo se na ně dívat úkosem jistě neodpovídá trvale platnému způsobu, jakým si Pán volil své učedníky.

Zabránit možnému odpadu

Každý kněz i každý laik si musí být vědom možného nebezpečí, že může ztratit své povolání díky vlastní vině. Kdo není každý den v živém kontaktu se svým Pánem a Mistrem ve vroucí modlitbě, jde vstříc nebezpečí, že ze svého původně nadpřirozeného poslání udělá čistě přirozené řemeslo. Pro kněze je to obzvláště zhoubné. Titul, diplom, čestný úřad, který má ještě zvuk před světem, se stane důležitější než otázka věrnosti k božskému povolání a poslání. Mnozí provozují náboženské řemeslo. Ovšem takové provozování není to, co přivádí na svět Boží království. To je budováno především Boží milostí. Stále by nám měl znít v našich duchovních uších **zpěv chvály** Ježíše Krista: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a zjevil je malíčkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo* (Lk 10,21nn). To ať nás chrání před nebezpečnou klerikální deformací (duchovní pýchou).

Jestliže stojíme v bitevních řadách pozemských mocenských bojů napravo nebo nalevo, co to vůbec znamená? Důležitější je, abychom své srdce pozvedali k Otci světél, *od něhož pochází každý dobrý dar shůry a u něhož není změna ani ztemnění* (Jak 1,17).

Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt
5/2000
Překlad -lš-

Poznámka redakce: Po vynuceném odchodu obhájce autentického semináře stojí nakonec tato instituce v Churu před uzavřením, protože nemá semináristy.

»Der Spiegel« si stěžuje na úpadek morálky

Ve vánočním vydání magazínu »Der Spiegel« můžeme číst překvapující úvahu. Časopis, který celá léta významně přispíval k odbourání tradičních hodnot, stěžuje si pojednou v titulním článku na ztrátu morálky ve společnosti.

Můžeme zde číst věty jako: »Kdo jen vezme do úst slovo morálka, vystavuje se nebezpečí, že bude terčem nadávek jako: šprýmař, „politicky korektní“, „věčný kverulant“.« Magazín si stěžuje, že po sociální spravedlnosti se šlape, »i když se v ní skrývá největší výzva pro budoucí léta: udržení solidární společnosti... A přece **morální tmel, který drží společnost solidárně pohromadě, se začíná drolit.**«

Další diagnóza: »S rozpadem veřejné morálky nastupuje hluboká nejistota občanů, pokud jde o soukromá etická měřítka. I ona zcela vypadala ze škvír, jak nám to den ze dne ukazují sdělovací prostředky... Eroze autentického studu a morálních představ vidíme již i v odpoledních talk-shows.«

Proč se zabývám právě tímto článkem? Především proto, že výstižně charakterizuje naši situaci. To souhlasí: **naše pluralitní společnost naráží na poslední hranici, kterou bylo možno již dříve rozpoznat: Ztrácí svůj tmel, společnou představu o tom, co je dobro a zlo, schopnost dát jednotlivcům všeobecně přijatelnou životní perspektivu.**

Západní společnosti se staly společnostmi konzumu a produkce. Apelují na egoismus a uspokojování rozkoše. Dnešní forma kapitalismu vytlačuje stále více jednotlivců i z těch posledních ještě smysluplných aktivit, totiž z konzumování a produkování. Odtud diagnóza »Spiegelu«: »Nejzřetelněji je vývoj ke společnosti bez hodnot patrný na hospodářském poli. Z této oblasti zmizel konsenzus, že člověk, jeho důstoj-

nost a jeho blaho musejí být měřítkem všech věcí.«

Nyní bych mohl lacině polemizovat a »Spiegelu« nastavit zrcadlo: Jak velice přispělo právě toto médium k politováníhodnému stavu! Ale o to mně nejde.

Co mě nejvíce dojmává, je bezvýchodnost, do které ústí tato výstižná analýza. Na konci stojí vágní naděje, že Hansem Küngem propagovaný **světový etos**, směska ze společných představ světových náboženství, nás může vyvést z této mizerie.

Může si vůbec někdo vážně myslet, že taková prázdná myšlenková konstrukce může lidi motivovat k radikálnímu obrácení od egoismu a od seberealizačního striptýzu? O světovém etosu se dá povídat na konferencích a diskusních fórech, ale proč by se měl někdo takových požadavků držet?

Analýza »Spiegelu« je trochu krátkozraká. Ústředním problémem naší doby není ztráta hodnot, nýbrž skutečnost, že **zapomněla na Boha**. I kdyby se zástupci náboženství shodli na světovém kodexu, lidské chování se tím nebude aktivovat. Kde by vzali lidé sílu, aby se vymanili ze svého bludiště?

Odpověď nelze hledat v náboženské směsici ani u specialistů na mravní otázky. Jde o otevřenost pro skutečnost, jakou nám od počátku zjevuje Bůh, který nám může a chce dát také sílu k radikální změně. Odpovědí na hledání »Spiegelu« je Kristovo učení a Kristův Duch. Je to současně výzva pro nás křesťany, abychom jeho světlo nastavili pod kbelík.

Christof Gaspari
Vision 2000 1/2000
Překlad -lš-

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Mnoho mezinárodních organizací žádá na generálním tajemníkově OSN Annanovi, aby odebral Svatému stolci status stálého pozorovatele u OSN. Na tisíc organizací z 50 různých zemí tuto kampaň podporuje. Většina těchto zemí se pohoršuje nad postojem Svatého otce k otázkám rodiny a potratů.

* * *

Pět dní před zahájením návštěvy Jana Pavla II. ve Svaté zemi byla novinářům představena obnovená křížová cesta v Jeruzalémě. Na náklady USA byly očištěny fasády, odstraněny nápisy a jednotlivá zastavení byla očištěna a opatřena osvětlením.

* * *

Čínská vláda sleduje s velkou neolibostí přípravy na kanonizaci 120 čínských mučedníků z období od XVII. do XX. století. »Doufáme, že Vatikán neudělá nic, co by mohlo zranit pocity Číňanů,« řekl čínský ministr zahraničí. Podle čínské vlády mučedníci zhylnuli v důsledku hněvu národa, protože představovali v očích lidu zahraniční kapitalismus(!).

* * *

Na ruských státních školách bude možno studovat teologii a získat hodnost bakaláře i magistra v tomto oboru. Jak informoval zástupce patriarchátu, počítá se i s přípravou specialistů s titulem doktor teologie.

* * *

18. března se při jubilejní audienci na náměstí Svatého Petra sešli kromě jiných účastníci fóra křesťanských organizací, které se starají o pastorační práci mezi lidmi pracujícími v cirkusech a lunaparcích.

* * *

Vatikánské instituce podporující potřebné na celém světě poskytly téměř 8,5 mil. dolarů na realizaci několika set projektů v různých částech světa.

Papežská rada Cor unum poskytla potřebným 1,2 mil dolarů. Nadace Populorum progressio věnovala 1,7 mil dolarů na 215 menších projektů pomoci chudým indiánským a afroamerickým společenstvím v Latinské Americe.

KAI

Vážení čtenáři,

dodavatelé nám od 1. 4. 2000 zvýšili cenu papíru o 20 %. Stáli jsme před volbou: zvýšit cenu předplatného „Světla“, nebo kupovat papír levnější, ale v jiné kvalitě. Po poradě s mnoha snadno dosažitelnými čtenáři jsme se rozhodli pro řešení druhé: všichni dotázaní si také všimli dvou výhod tohoto papíru – je lehčí (projeví se to u poštovního, které bylo také zvýšeno) a odpadá ostrý kontrast černého tisku na jasně bílém podkladu. Bude to výhodnější i pro Vaše oči. Prosíme, abyste přijali tuto změnu s pochoopením a zachovali nám i nadále svou přízeň. Hlavní věcí u časopisu je obsah – a s tím jste zřejmě podle množství Vašich dopisů spokojeni. Děkujeme Vám za tato Vaše písemná uznání, na která nestačíme odpovídat. Dnes tedy pro všechny: děkujeme! (A připojujeme prosbu: získavejte nadále další odběratele!)
Chvála Kristu a Marii!

Zdraví Vás redakce Světla
a vydavatel – MATICE
CYRILOMETODĚJSKÁ

NABÍDKA DUCHOVNÍCH CVIČENÍ NA ROK 2000

Vedení cvičení: P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel. 02/55 18 80. Přihlášky písemně na adrese vedoucího cvičení.

Velehrad 15.–17. 9. 2000 – „Panna Maria – Znamení času“

Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel. 0632/714 20. Zahájení: v pátek 15. 9. v 18.00 hod. Ukončení: v neděli 17. 9. ve 13.00 hod. Přihlášky: v místě konání.

Králíky 27.–29. 10. 2000 – „Panna Maria – Znamení času“. Místo konání: Poutní dům Králíky, Hora Matky Boží, 561 69 Králíky, tel./fax 0446/63 11 78. Zahájení: v pátek 27. 10. v 18.00 hod. Ukončení: v neděli 29. 10. ve 13.00 hod. Přihlášky: v místě konání.

Nabídka duchovní obnovy pro farnosti. Témata jsou určena pro rodiny a mládež v termínech dohodnutých osobně. Je počítáno s použitím diafonických programů. Kontaktní adresa: viz adresa vedoucího cvičení.

Téma pro rodiny: Současné problémy rodin ve světle „Znamení času“.

Téma pro mládež: Cestou krásy k harmonii života ve smyslu „Člověk – umělecké dílo“.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA
<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

U Boha na konci sexuálně-ezoterické kariéry

Zažila jsem velkou prázdnotu po lásce

Když mně bylo šest, ocitla jsem se v domově pro sirotky. Moji rodiče mě opustili, i když jen na čas, ale moje dětské srdce to těžce zranilo.

Když jsem se vrátila domů k rodičům, bylo mi deset let. Necítila jsem se ve své kůži, byla jsem nešťastná, zoufalá a připadala jsem si, že jsem ošklivá.

Když mi bylo třináct, zjistila jsem, že se klukům líbím. Začala jsem se líčit a mnoho času jsem strávila před zrcadlem, abych se líbila a byla svůdná. Následoval jeden flirt za druhým. Dychtila jsem po tom, zaplnit v sobě prázdnotu po lásce. Toužila jsem po něžnosti, ale nacházela jsem jenom rozčarování.

Po jedné katastrofě ve svém citovém životě – ta byla k neunesení – jsem se rozhodla, že odejdu z domu. Měla jsem u kluků úspěch, hrála jsem si na emancipovanou, na sexy girl... A večer jsem se vracela do bytu

rozčarovaná a praštila jsem sebou z pouhého zoufalství na postel, která byla celá probrečená. Nebyla jsem schopna uvěřit v pravou lásku. Všechny sexuální zkušenosti prohlubovaly moji vnitřní prázdnotu. Sex se stal pro mě chorobnou posedlostí.

Zkoušela jsem vzepřít se narůstajícímu zoufalství. Tu jsem se setkala s okultismem. Absolvovala jsem kurzy astrologie, hledala jsem spásu v různých technikách, abych dosáhla dokonalého sebeovládání. Dělal jsem jógu, aikido, kendo, transcendentální meditaci, japonský zen... Všude mi slibovali uzdravení, univerzální lásku, ovládání těla duchem. Jeden z mých přátel, kterého jsem přitáhla do těchto praktik, psychicky onemocněl.

Tato událost zpochybnila přiměřenost všeho toho, na co jsem ve svém životě vsadila. Hnaná zoufalstvím navštívila jsem jednoho guru a začala jsem mu vyprávět o svém příteli. Vyhodil mě za dveře, aniž vůbec odpověděl na moje otázky. Vmžiku jsem pochopila, že jsem opět vedle.

Proč ještě dále žít? Můj život nebyl nic jiného než bolesti a selhání. Koupila jsem si revolver, strčila ho do kabelky a šla za přítelem, abych se s ním rozloučila. Dal mi malou knížku, kterou měl v kapse. Vrátila jsem se domů k rodičům a začala se připravovat na sebevraždu. Vstala jsem ve tři hodiny v noci, abych se vším skoncovala. Otevřela jsem kabelku, abych vytáhla revolver, ale sáhla jsem na knížečku. Vzala jsem ji do ruky. Bylo to evangelium. »Bože můj, proč si mě opustil?« A na jiné stránce: »Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, u mne naleznete pokoj.«

Všechna ta slova, která jsem četla, hluboce zasáhla moje srdce. Byla jsem dojatá. Jako v náhlém osvětlení jsem pochopila, že mě Bůh miluje.

Charlotta
Výtah z II est vivant!
Překlad -lš-

PŘED 50 LETY

V noci z 13. na 14. dubna 1950 ozbrojené síly a členové lidových milicí komunistického Československa přepadli mužské kláštery a deportovali jejich osazenstvo do připravených koncentračních táborů. Toto výročí si připomenou pamětníci 14. dubna 2000 společnou poutí do Oseku, jednoho z tehdejších koncentračních středisek. Koncelebrovaná mše sv. bude slavena v 10.30 hod. Po ní bude následovat oběd, beseda a prohlídka kláštera.

Ozvučování kostelů, přednáškových sálů a poslucháren pomocí moderní techniky. Výrazné zlepšení srozumitelnosti. Zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě. Automatická regulace mikrofonů. Speciální mikrofonní stojany a reprosoustavy. Bezdrátové mikrofony ruční i klopové. Ploché mikrofony na obětní stůl. Přenosné ozvučení na síť i baterie. Ozvučení elektronických varhan. Sluchátka a indukční smyčky pro nedoslýchavé. Dlouholeté zkušenosti. Mnoho instalací v ČR i v zahraničí. Kvalita a spolehlivost. Příznivé ceny. Záruka 3 roky. Nabídky a poradenství zdarma. Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika pro moravské diecéze: Elektroacoustic – V. Bolcek, Tylovice 1978, 756 61 Rožnov p. R., tel./fax 0651/65 43 47.

31. 3. 2000 (Pá) Kyjov – Měst. knihovna v Kyjově 19.30 hod. ALERGIE – DNEŠNÍ POHLED A LÉČBA. Přednáška a beseda s MUDr. Karlem Mayerem, alergologem z Brna.

Nakladatelství Cesta a Karmelitánské nakladatelství si vás dovolují pozvat na uvedení knih Edith Steinová: Věda Kříže a Velké Jubileum s Vojtěchem Kodetem. Prezentace knih se bude konat v úterý 11. dubna 2000 v 16.00 hodin v knihkupectví Cesta – U Jakuba, Rašínova 5, 602 00 Brno, tel. 05/42 21 16 21. Je pozván d. p. Vojtěch Kohut od sv. Hedviky OCD a d. p. Vojtěch Kodet OCarm.

Před dalším krokem spravedlnosti

V těchto dnech poslanci doporučili do druhého čtení vládní návrh zákona o zmírnění křivd způsobených holocaustem. Bude-li zákon přijat, dostanou židovské obce zpět ten majetek, který jim byl po 29. září 1938 zkonfiskován a který je nyní ve vlastnictví státu. Výčet konkrétních věcí má být stanoven nařízením vlády. Fyzickým židovským osobám novela zákona o půdě umožní vrácení zemědělského majetku v držení státu, pokud již nebyl privatizován, vydán v restituci anebo na něj nebyl vydán privatizační projekt.

Možná se někdo zeptá, proč se tím zabýváme právě nyní a proč právě my, kteří nejsme přímými původci křivd spáchaných na našich židovských spoluobčanech. Rozhodně nejde o výsledek nějaké mezinárodní

kampaně pozdní lítosti, ale o akt dlouho odkládané spravedlnosti. Téma židovského majetku a rasového útlatku z doby totalitních režimů se nám jako bumerang vrací po plných šesti desetiletích. Tento akt spadá do mezinárodního procesu znovunastolení právního společenství v Evropě. Zločiny proti Židům, a nejen proti nim, nepáchali jen nacistické a kolaborantské režimy, ale i komunistické vlády. Ani poválečné režimy plně nerestituovaly židovský majetek a uchovaly tak kontinuitu bezpráví.

Po rozpadu komunistického impéria se ujal nápravy těchto křivd Evropský parlament. Už v roce 1995 přijal usnesení požadující, aby všechny státy střední a východní Evropy vydaly právní předpisy ohledně navrácení majetku odcizeného

n nejen nacionálně-socialistickými, ale také komunistickými režimy. A to jak Židům, tak i všem dalším právoplatným vlastníkům, včetně křesťanských církví. Evropský parlament adresoval tento dokument i všem státům žádajícím o vstup do Evropské unie. „Každý, kdo chce být členem tohoto společenství, musí splňovat všechny podmínky právního státu“, připomněl poslanec Evropského parlamentu Bernd Posselt (CSU). Zároveň zdůraznil, že přijatý text poukazuje na obecnou problematiku, neboť také církve a jiná seskupení jsou nadále diskriminována nevrácením odcizeného majetku.

V tomto smyslu je třeba se zasazovat o to, aby zmírnění křivd se dělo postupně podle jejich stáří a aby po vydání židovského majetku následovalo vrá-

cení majetku církvím, spolkům i zahraničním krajanům. Připomínám, že zatímco u židovských právnických i fyzických osob zákon prokázání jejich kontinuity ani nevyžaduje, právní kontinuita obětí komunismu je nezpochybnitelná. Bezpráví zůstává bezprávím, dokud není odstraněno a podle možností napraveno. Máme-li být přijati Evropskou unií jako plnoprávný partner, musíme se vyrovnat se základními pravidly spravedlnosti a slušnosti, která v Evropě platí.

*Jiří Karas,
poslanec PČR*

V neděli 9. 4. 2000 v 15.30 hod. bude v klášterním dormitáři baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně přednáška s následnou besedou na téma „Politika jako křesťanská služba“. Přednáší PhDr. František Schildberger.

Liturgická čtení

Neděle 2. 4. – 4. neděle postní

1. čt.: 2 Kron 36,14–16.19–23

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: vlastní

2. čt.: Ef 2,4–10

Ev.: Jan 3,14–21

Pondělí 3. 4. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a

Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 4. 4. – připomínka sv. Izidora

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 5. 4. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a

Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 6. 4. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a

Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 7. 4. – připomínka sv. Jana Křtitele de la Salle

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22

Ž 34(33),17–18.19–20.21+23

Odp.: 19a

Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 8. 4. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a

Ev.: Jan 7,40–53

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2.4.	3.4.	4.4.	5.4.	6.4.	7.4.	8.4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	363	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	377	381	384
Prosby	364	367	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	364	368	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	268	269	268	269	268	268
Antifony	361	365	1161	1177	1193	1208	1224	386
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	376	379	382	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	376	379	383	387
Prosby	362	366	370	373	376	379	383	387
Záv. modlitba	364	364	368	371	374	378	381	389
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

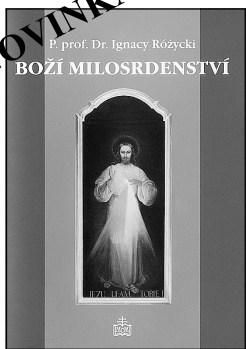

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

P. prof. Dr. Ignacy Różycki:
BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ
(Základní rysy pobožnosti k Božímu Milosrdenství)

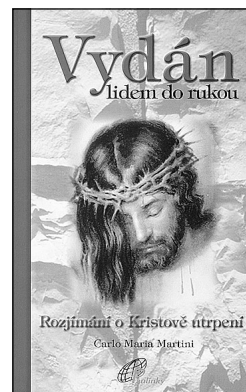
Okolnosti vzniku pobožnosti k Božímu Milosrdenství a životní osudy blahoslavené sestry Faustyny Kowalské jsou již naší věřící veřejnosti dostatečně známé. Matica cyrilometodějská se věnuje této problematice ve dvou před časem vydaných knížkách – Obyčejný život proměnila v neobyčejný od s. Elzbiety Siepak a v malé knížce modliteb Ježíši, důvěřuji Ti! Rozsahem nejmenší, ale hodnotou a dosahem sdělení stejně významná je třetí publikace s názvem Boží Milosrdenství. V ní P. prof. Ignacy Różycki na základě přísně vědeckého studia hodnotí osobnost, zjevení i formy kultu Božího Milosrdenství. P. prof. Różycki se stal nejhroli- vějším příznivcem úcty k Božímu Milosrdenství a ctitelem blahoslavené s. Faustyny. Knížka předkládá srozumitelný návod, jak všechny dary nabídnuté nám Ježíšem prostřednictvím s. Faustyny přijmout, realizovat a šířit.

Brož., A5, 44 stran, 49 Kč

sobech všestranného zkoumání, v němž každý z nich klade důraz na něco jiného. Tak nám dovolí postavit se na stranu, jež se nás týká a která je ve vztahu ke Kristu „druhou stranou“. Je to ztotožnění se s osobami, jež se svými skutky staly hlasateli Ježíšova utrpení a smrti.

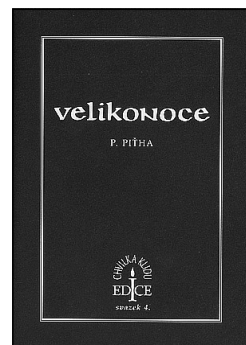
Paulínky, brož., zůž. A5,
152 stran, 179 Kč

P. Piťha:
VELIKONOCE

Drobná, a přitom hluboká zamyšlení nad hlavními událostmi Kristova utrpení a zmrtvýchvstání. Každý, kdo se chce aspoň na malou chvíli pozastavit u těchto základních skutečností katolické víry, najde v této knížce potřebnou inspiraci. Vychází v edici Chvilka klidu jako svazek 4.

COMDES, brož., A6, 64 stran, 20 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Carlo Maria Martini:
VYDÁN LIDEM DO RUKOU (Rozjímání o Kristově utrpení)
Záměrem tohoto díla je umožnit alespoň částečně nahlédnutí do plánu spásy Toho, který nás miluje a který se obětoval pro naši spásu. Klidný a rozjímavý styl knihy přemýšlí o odlišnostech čtyř vyprávění evangelistů, o různých vzájemně se doplňujících způ-

Upozorňujeme na prodejnu v Brně, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Jedná se o knihkupectví PMP-centrum s. r. o. a nachází se v Brně na Mendlově nám. 9. Tel. a fax: 05/43 21 19 44, e-mail: pmpcentrum@volny.cz

Placeno převodem
706 035

Novinově vylatné

Odesílatel:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. Vydává Matica cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenet.cz; http://www.ova.incenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RO-DENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zasilek povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dna 21. 5. 1996. Prohláše- ní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevzádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.